

KERSTFEEST zou van 't jaar voor 't eerst in de kerk gevierd worden, in Spinwolde. En nog wel met een kerstboom! De nieuwe dominé en zijn vrouw hadden voor alles gezorgd en iedereen mocht komen, alle gemeentelieden.

De kinderen zelfs mochten ze meebrengen, niemand behoefde thuis te blijven.

In het veerhuis, aan de rivier, werd 't naderende feest druk besproken. Janneman aan moeders knie, herhaalde steeds op zingend toonen ik is ook gevraagd —

„Stil toch!” maant moeder, „nou niet allemaal door mekaar. Wij vullen met z'n allen krek twee banken.”

„Der komp ook sukkela,” zegt kleine Mientje en likt haar dikke roode lipjes.

„Sukkela met krentebrood” — verbeterd Gijs.

„We zingen toch zulke prachtige liederen, moeder,” dweept Gerda, „Nel en ik zingen sopraan; we zijn de eenigen die de hooge G halen, is 't niet Nel?”

Nel knikt met vollen mond.

Moeder Berghuis kijkt haar kring rond: 8 stuks eigen volk, twee der bij van vreemd, vader en moeder, dat bennen der twaalf..... juist!..... elke bank bergt zes, maakt twee heele banken!

„O! lieve tijd, ik vergeet grootmoeder!” roept ze ineens hardop, „en het veer ook nog — hoe is 't mogelijk!..... Ja, der zal niks anders op zitten als dat der een van jullie thuis blijft. Vader mot gaan omdat hij ouderling is, ik moet mee om vader, nou!..... Nel en Gerda motten zingen, Mientje, Janneman, Piet en Toon zijn te klein om de boot te trekken; blijft dus over Mechteld, Mientje, Kees en Griet, die moeten maar omstaan. We zullen papieren nemen, lange en korte, wie het heele kortste krijgt, blijft thuis.”

„Maar wij kunnen niet voor Grootmoeder zorgen,” schreeuwde Hans, angstig dat het feest hem zou ontgaan.

Op het gelaat der andere kinderen was groote ongerustheid te lezen. Als het lot hen eens trof, het was niet om in te denken.

Moeder knipte al met een schaar snippers uit een courant.

„Ik wil wel thuis blijven,” zei op eens een zachte stem.

Iedereen keerde zich naar het bleeke 16-jarige meisje, met het fijne gezichtje.

„Net iets voor Mechteld,” bromde Hans en trok zijn schouders op — „wie blijft er nu graag thuis op Kerstavond?”

„Je weet niet wat je zegt,” waarschuwde Kees, „der kunnen wel horden komen om overgezet te worden.”

„Ben je mal,” riep Piet, „verleden jaar heb ik er twee gehad, toen heb ik het voor vader gedaan.”

Moeder keek besluiteloos naar het meisje met het rood-blonde haar; ze had altijd zoo iets aparts, een ander kind zou het vreeselijk vinden om thuis te blijven met een bedlegerige, kindsche grootmoeder. Mechteld keek haar echter zóó smeekend aan, dat ze toegaf..... het leven was te vol voor een drukke huismoeder om lang over iets na te denken.

„Goed dan!” zei ze. „Mechteld blijft thuis met grootmoeder en als er aan 't veer gebeld wordt, dan zet je de mensen over, je hebt het meer gedaan; in orde.....”

Een blijde trek vloog over Mechteld's gezichtje. Ze wist wat ze wist. Nou zou ze een Kerstfeest hebben, als nooit te voren.

Ze hield niet van kerstboomen in kerken en een feest met veel mensen. Ergens in haar herinnering lag verscholen het wazige beeld van een oude vrouw, in een kleine kamer en op een voetenbankje een klein meisje, en op de tafel een dikke ronde kaars, die vette druppels traande en de kerstgeschiedenis was gelezen, ook was er gezongen..... het was vreeselijk lang geleden, maar 't was de heerlijkste tijd uit haar leven, toen ze nog ergens thuis was.

Op 't veerhuis was je ook wel thuis, maar 't was er altijd jachterig en roezemozig en altijd druk van stemmengeklank.

HET KERSTGESCHENK

Mechteld hield van stil, en rustig, en ergens waar je heel alleen was, met een enkel ander mensch.

Op Kerstavond was ze blij, toen zij ze allemaal vroegtijdig zag vertrekken. Op hun manier waren ze hartelijk geweest, de vrouw had chocolade voor haar klaar gezet en vier krentekoekjes.

Toen het gedruisch van de vele voetstappen was verstomd, begon het feest pas voor Mechteld.

Voor de bedstede, waar de oude vrouw in lag, zette ze een tafeltje. 't Gaf wel niet veel, want ze zei geen wijs woord meer, maar 't liet je toch denken aan vroeger.

Op de tafel kwam een mooie, lichte blauwe sjaal — die was nog van der eigen moeder — en dan in een houten kandelaar, de dikke ronde kaars. Ze had hem in een roomsch winkeltje gekocht in Spinwolde, van haar eigen zakcenten. 't Was dus een echte.

Als je nu de kaars had aangestoken, dan moest je eerst zingen:

Stille nacht, Heilige nacht,
Davids Zoon, lang verwacht,
Die millioenen eens zaligen zal,
Is geboren in Bethleem's stal,
Hij der Engelen Heer.

Mechteld kon heel zuiver zingen en ze deed al haar best.

God hoort het, dacht ze, terwijl ze zong. Hij hoort het vergoed, alsof je in de kerk zingt.

De oude grootmoeder was in bed op gaan zitten en had de handen gevouwen.

't Was net alsof ze begreep, wat er gebeurde.

Mechteld sleepte nu den zwaren statenbijbel aan.

Hardop las ze voor, bij het licht der kaars.

De geschiedenis van de geboorte van Jezus, den engelzang in de velden van Efratha, den tocht der drie Wijzen uit het Oosten, de vlucht naar Egypte.

Zoo mooi was het toch, dacht ze, terwijl ze hardop langzaam voorlas; zóó mooi als je alleen bent om er naar te luisteren.

Grootmoeder deden ook de oude klanken goed. Ze streek met de hand over het hoofd en glimlachte. 't Was alsof ze den zang der Engelen hoorde, ze stak haar wijsvinger in de hoogte — „Luister!” zei ze opeens.

Maar het was de bel bij het veer. Voorzichtig blies Mechteld de kaars uit, 't zou jammer zijn als de kaars te gauw op brandde.

Eerst even de mensen overzetten. Snel sloeg ze de schapenvacht om, die

Snel sloeg ze de schapenvacht om, die de veerman gewend was 's avonds aan te trekken.

Ze hoorde een kindje huilen.

Bij 't licht van de lantaarn zag zij ze bij de boot staan. Een man, een vrouw, en in de armen van de vrouw een kindje..... Het schreide.

„'t Is veel te koud voor zoo'n peutertje,” zei Mechteld verwittend, „'t sneeuwt en het vriest.....”

De vrouw zei geen woord, ze rilde zelf van de kou.

„Ik heb warme chocolade binnen, hebben jullie lust op Kerstavond mee te drinken?”

De man, die er bij was en een witten baard had, zei met een vreemden tongval..... „Geerne”.

Dat beteekent zeker „graag”, dacht Mechteld. Als 't eens Maria en Jozef en 't kindje waren.

Wat een eer als ik ze wat te drinken mocht geven.

En ze haastte zich voor hen uit en liet de deur noodend openstaan.

De kaars werd weer aangestoken en om de tafel voor grootmoeder's bed, daar zaten ze, Maria en Jozef en het Kerstkindje.

Toen het in de warmte kwam en het licht zag, hield het wichtje op met schreien.

Mechteld kon nu pas goed zien, hoe lief het kindje was. Ook moeder Maria zag er precies zoo uit, als ze altijd gedacht had.

Omdat ze elkaar toch niet konden verstaan, zei niemand een woord. De oude man wees alleen op den grooten statenbijbel en zei eenige zinnen, die Mechteld niet begreep. Ze was echter zóó onder den

't Is veel te koud voor zoo'n peutertje!

indruk van haar verbeelding, dat ze hem toeknikte..... 't staat er precies van jullie in, ik begrijp het, je vlucht naar Egypte.

Het kindje is alleen niet genoeg gekleed vind ik.

Opeens zag ze de sjaal op tafel.

De Wijzen hadden het kindje kostbare geschenken gegeven, zij kon nu ook iets afstaan. Ze nam den doek en wikkelde dien om het kind heen.

Met gebaren beduidde ze de moeder, dat het een geschenk was.

Deze was uitbundig in 't bedanken: ze streelde het meisje over het eigenaardig gekleurde haar en stak haar tot dank een ringetje aan den vinger, met een hel blauwen steen.

Mechteld trok ze de rivier over in de kleine pont. Het kindje sliep, verzadigd door de warme melk.

In de donkere lucht glinsterden vele sterren, ook één groote.

De ster van Bethlehem, dacht Mechteld, terwijl ze aan het touw trok.

Aan den overkant gekomen, namen de man en de vrouw afscheid met dankbare woorden.

Langzaam trok Mechteld de pont weer terug.

Toen ze thuis kwam, werd de kaars opnieuw aangestoken en zat ze zwiiggend, met gevouwen handen.

Grootmoeder neuriede zacht een Kerstlied.

Ze was zoo blij, dat ze het Kerstkindje haar mooien doek had kunnen geven.

't Was nu wel niet het echte Kerstkind, maar het was precies alsof ze het Hem zelf had gegeven. Ze kon nu begrijpen, dat de Wijzen zoo blij naar huis gingen.....

„Prachtig was het! Zoó fijn!“ riep een vroolijke stem.

„O, Mechteld, als je 't gezien had, zoó'n kerstboom!“ gilte Gijs.

„En kokkerts van kaarsen,“ schreeuwde een ander.

Mechteld had snel de kaars in haar zak gestopt, toen ze de bende hoorde aankomen..... niemand zou iets mogen weten van háár Kerstfeest. 't Was ook heel iets bijzonders, als je op Kerstavond wat aan Christus mocht geven.

Ze voelde aldoor maar aan het ringetje aan haar hand..... dat was het teeken dat ze 't niet gedroomd had.

„Zonde dat je er niet was, kind!“ zei moeder Berghuis goedgehartig.

toen ze binnenkwam en de sneeuw van haar voeten stampte... „'t volgende jaar is het jouw beurt.“

Mechteld hoorde alles stilzwiiggend aan. Ik weet, wat ik weet! haalde ze stil voor zich zelf.

„Weet je dat de Engelsche schilder, die daar heel aan 't eind van 't dorp woont, zijn dochter bij zich krijgt met een kind? Hij is al zoo arm, hoe hij nog een vrouw en een kind er bij moet onderhouden, begrijpt niemand,“ hoorde Mechteld, vrouw Berghuis tegen haar man zeggen.....

„Ja, ik heb het hooren vertellen,“ antwoordde deze. „ik begrijp ook heelemaal niet hoe dat zal moeten gaan.“

Het was nog een heele drukte voordat iedereen naar bed trok.

Ze schreeuwden allen door elkaar; er was ook zooveel om over te praten.

Nel en Gerda waren niet uitgepraat over 't zingen. „Kon je me hooren?“ vroeg Gerda aan Nel. „Ik zette een keel op van je welste om dien hoogen noot.“

Piet had bij den kerstboom de wacht mogen houden met een langen stok, waaraan een spons zat — iedereen in Spinwolde had het kunnen zien dat hij daartoe uit de geheele klas was uitgeverken; hij stond in 't vizier van de geheele kerk — Piet Berghuis.

Mietje, Kees en Griet vochten om den grootsten sinaasappel, totdat ze alle drie op den grond rolden en een paar klappen van

moeder opliepen. Hans had programma's uitgedeeld aan de deur, hij was er niet weinig trotsch op.

Mechteld had zich al lang voor al de anderen in haar nauwe hoekje op zolder, waar je tusschen de reten van de dakpannen de Kerstster kon zien, uitgekleed en was tusschen de dekens gekropen. Ze had het vanavond niet eens koud, zooals anders, dat komt omdat ze warm van binnen was in haar hart.

Zelfs al die schelle stemmen die van beneden opklonken, deerden haar vanavond niet. Nooit zou ze dezen Kerstavond vergeten. Neen nooit! Het gebeurde maar aan heel enkelen dat ze Christus een geschenk mochten geven op Zijn geboortefeest. De meesten vierden Kerstfeest om zelf wat te krijgen. — Maar soms gebeurde het dat het Kerstkindeke iets van je noodig had en dan was het goed als je bereid was tot geven.

A. v. H.—S.

Daar zaten ze.

KERSTLIED.

De starren blonken in den nacht:
De herders hielden trouw de wacht;
Daar straalde op eens Gods Hemelhof
Den glans van maan en sterren dof.

Daar klonk, gelijk een jubellied,
De stem des engels: „siddert niet!
Ik melde u groote zaligheid,
Voor u en al het volk bereid.

„Hij kwam, uw Redder uit den nood,
Geboren uit der Jonkvrouw schoot!
Hij kwam, die al uw heil bevat,
De Christus Gods, in Davids stad!

„En dit zal u het teeken zijn:
In doeken ligt het Kindekijn:
Een schaamle krib, een arme stal,
Omringt den Koning van 't Heelal!“

O vreugdemaar! Gods eigen Zoon
Verliet voor mij Zijn gloriëtroon!
Op, op, mijn ziel! naar Bethlehem!
Daar vind ik, dáár aanbid ik Hem!

O Zoon van God, der Englen Heer!
Hoe ligt Ge daar zoo machtloos neêr?
Gods Erfgenaam, behelpt Ge U zoo,
Gepeluw'd op een handvol stroo?

Maar schoon Hij goud en paalen droeg,
Wat wiege was er schoon genoeg?
Heel de aard met al heur heerlijkheên
Was nog te schamel, nog te kleen!

Dat hebt Ge, o Heer! voor ons gedaan:
Zoo toont Gij reeds als Kind ons aan,
Dat al des waerelds glans en goud
Geen hart voldoet, geen ziel behoudt.

O liefste Jezus! Gij zijt mijn:
Laat mij voor eeuwig de Uwe zijn!
Gij, die geen kribbe U hebt geschaamd,
Of Ge in mijn harte wonen kwaamt!
J. J. L. TEN KATE.